

Con Đường Về Vòng Quanh Nước Mắt

Tôi xa nước ba mươi năm, không ít
Nghĩa là nhiều hơn một chiều hôm qua
Đứng chỗ nào tôi vẫn thấy rất xa
Muốn trở lại thăm quê nhà...khó quá!

Một phần khó vì bao la biển cả
Thêm nhiều phần vì núi cách sông ngăn
Thêm rất nhiều phần vì không biết lòng dân
Có thể rộng dang bàn tay ra đón?

Tôi mừng tượng những cánh đồng mùa muôn
Lúa không đầy cái gùi của bà con
Bắp, khỉ ăn, chim ăn, trơ trụi cái cùi mòn
Nhúm rau rừng...là xoong canh buổi tối!

Tôi thương chớ, bà con không đòi hỏi
(biết tôi đâu mà gửi thư mong
một vài chữ hồi âm, e ấp mấy tiếng lòng)
Thà câm nín...đời người ai cũng vậy...

Hai năm trước tôi có về, tôi lấy
Một ngàn đô chia cho hai mươi người
Hai mươi triệu dòng nước mắt chảy xuôi
Bù lại được một nụ cười méo mó...

Tôi không thể ở lâu giữa cõi đời gian khổ
Tôi ăn năn, tôi một lính-tàn-binh
Tôi Cải Tạo ra tôi còn chỉ cái hình
Chớ cái xác, cái hồn hư ảo!

Tôi để lại bảy cái áo cho bảy người thiếu áo
Tôi để lại cho vợ chồng bạn tôi già chữ thẳng-Lệ-ngày-xưa
Thằng con của bạn tôi vẫn là đứa học trò
Đã có vợ có con đứng thập thò thút thít...

Tôi chào tất cả để ra phi trường cho kịp
Bốn mươi năm trời tiền kiếp mây sương
Bốn mươi năm trời tôi vẫn kẻ lạc đường
Đồng bào tôi mỗi người một giọt lệ!

*Chưa bao giờ tôi làm thơ dở thế
Để hôm nào buồn tôi xé tim tôi...*

Trần Vấn Lệ